

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 8199 van 29 februari 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Armeense nationaliteit, op 22 november 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 september 2007, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker diende op 23 februari 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf.

Op 27 september 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. De beslissing werd als volgt gemotiveerd:

" (...) Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk ia de

diplomatieke of consulaire past bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene problemen zou hebben in land van herkomst, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou spreken, Belgische vrienden zou hebben, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wetten van 15/09/2006 en 27/12/2008.

Het gegeven dat betrokkene problemen zou hebben in zijn thuisland (desertie) wordt niet gestaafd.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: het vereiste vragen bij de diplomatiek overheden bevoegd voor het verblijf. (...)"

2. Onderzoek van het beroep.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9 bis, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsverplichting, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het rechtszekerheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de aangehaalde elementen geen 'uitzonderlijke' omstandigheid vormen waarom de aanvraag niet kan worden ingediend via de gewone procedure, terwijl de wet melding maakt van 'buitengewone' omstandigheden. Hij stelt hierbij dat de begrippen 'uitzonderlijk' en 'buitengewoon' verschillend zijn van elkaar. Verzoeker is van mening dat doordat uitzonderlijke omstandigheden vereist worden, enerzijds de inhoud van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet verstrengd wordt, terwijl de Raad van State heeft gesteld dat bijzondere omstandigheden niet noodzakelijk een overmacht moeten uitmaken en dat anderzijds de motivering niet afdoende is daar hij niet kan uitmaken of de aangehaalde motieven in aanmerking werden genomen en onderzocht werden als buitengewone omstandigheid.

Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, gezien hij zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf indiende op 23 februari 2007 en het KB van 27 april 2007 de inwerkingtreding van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, dat werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij wet van 15 september 2006, op 1 juni 2007 heeft vastgesteld. Bovendien diende verzoeker zelf een aanvraag in op grond van 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet gezien artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet nog niet in werking was getreden. De bestreden beslissing werd terecht genomen op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Wat de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft, de

bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hij heeft dan ook geen belang bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de eventuele schending van de materiële motiveringsplicht.

De begrippen uitzonderlijk en buitengewoon moeten in deze context echter als synoniemen worden beschouwd. In de Franse tekst is er sprake van “circonstances exceptionnelles” wat bij een letterlijke vertaling uitzonderlijke omstandigheden betekent. Terwijl een letterlijke vertaling van “buitengewoon”, “extra-ordinaire” is, wat duidelijk aantoont dat in deze context de begrippen als synoniemen moeten worden gezien. Daarenboven is het duidelijk dat de bestreden beslissing de elementen onderzocht heeft in de zin van buitengewone omstandigheden, daar de bestreden beslissing zowel ‘uitzonderlijke omstandigheid’ als ‘buitengewone omstandigheid’ vermeldt:

*“De aangehaalde elementen **vormen geen uitzonderlijke omstandigheid** waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk ia de diplomatieke of consulaire past bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.*

*Het feit dat betrokkene problemen zou hebben in land van herkomst, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou spreken, Belgische vrienden zou hebben, **vormen geen buitengewone omstandigheden** die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.” (markering toegevoegd)*

Uit de motivering blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing hieraan eenzelfde betekenis toekent. Er is dan ook geen sprake van een verstrenging van de inhoud van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat de omzendbrief stipuleert dat de verzoeker enkel moet kunnen aantonen dat het ‘bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen’. Verzoeker verduidelijkt dit nog in zijn repliekmemoire en stelt dat hij gelet op zijn actuele situatie onmogelijk naar zijn land van oorsprong kan terugkeren om daar een visum aan te vragen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hierop niet geantwoord in de bestreden beslissing.

In zoverre in het “middel” de schending wordt aangevoerd van de omzendbrief stelt de Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker niet aangeeft welke omzendbrief hij geschonden acht. Het is niet aan de Raad om te raden welke omzendbrief verzoeker zou kunnen hebben bedoeld. Bovendien hebben omzendbrieven, gericht aan administratieve overheden, die richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten, geen enkel bindend karakter, ongeacht of zij zijn bekendgemaakt of niet. Een eventuele niet-naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrieven kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (R.v.St. nr. 160.736 van 28 juni 2006).

Voor zover verzoeker stelt dat niet werd geantwoord op de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheid dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van oorsprong, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf het volgende aanhaalde met betrekking tot zijn buitengewone omstandigheden:

“B. Feiten: het is voor verzoeker momenteel onmogelijk naar zijn land van oorsprong terug te keren om daar een visum aan te vragen in de Belgische Ambassade. Verzoeker kampt met grote problemen in zijn thuisland (problemen desertie). Evenmin heeft hij een verblijfsrecht in enig ander land van waaruit de nodige demarches zouden kunnen ondernomen worden. De problemen die verzoeker kent in zijn land van herkomst, zijn ernstig en objectief.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wordt in de bestreden beslissing wel geantwoord op de aangevoerde buitengewone omstandigheid. De bestreden beslissing stelt: *“dat betrokkene problemen zou hebben gehad in zijn thuisland (desertie) wordt niet gestaafd”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker geen enkel element heeft aangebracht ter staving van zijn problemen en dat hij buiten de vage vermelding *“(problemen desertie)”* zijn problemen op geen enkele wijze toelicht. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken om deze vage en ongestaafde bewering niet als een buitengewone omstandigheid in aanmerking te nemen. De materiële motiveringsplicht wordt niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig februari twee-duizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.